

Arrest

nr. 296 878 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 april 2023 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juli 2017 komt de heer A.A.B. in België aan. Hij dient op 24 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 oktober 2017 wordt de heer A.A.B. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 17 mei 2018 dient de verzoekende partij samen met de kinderen Su.A.B. en Sa.A.B. een visumaanvraag gezinshereniging in te Kampala.

1.4. Op 11 april 2019 wordt het gevraagde visum toegekend na een positieve DNA-test.

1.5. Op 28 mei 2019 worden verzoekende partij en de kinderen te Turnhout ingeschreven. De voorwaarden voor verlenging van het verblijf zijn:

- effectieve samenwoning met de referentiepersoon;
- wil tot integratie;
- geen inbreuken plegen op de openbare orde;
- niet afhankelijk zijn van de openbare overheden/de nodige stappen zetten om niet afhankelijk te zijn van de openbare overheden;
- naar school gaan/opleiding volgen/werken.

1.6. Op 7 mei 2022 blijkt uit een woningcontrole dat de referentiepersoon verhuisd is.

1.7. Op 18 juli 2022 wordt een schrijven gericht aan de verzoekende partij inzake haar verblijfssituatie en die van haar kinderen. Zij wordt gevraagd alle nuttige documenten over te maken zodat de dienst vreemdelingenzaken een geïnformeerde beslissing kan nemen.

1.8. Op 12 augustus 2022 maakt verzoekende partij verschillende stukken over.

1.9. Op 3 april 2023 wordt beslist het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet verder te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. S., N. (..)

Geboren op (x.x.)1986 te Jawle

Nationaliteit: Somalië

Verblijvende te (..)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 30/05/2022 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam op 06/05/2019 naar België met een D-visum B17 op basis van gezinshereniging, dit in functie van haar echtgenoot dhr. A. A., B. (..) (RR xxxxxxxxx hierna de referentiepersoon). De kinderen verkregen een D-visum B11. Zij werd op 13/06/2019 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 03/02/2020, jaarlijks verlengbaar. De voorwaarden tot verlenging van haar verblijf zijn: 1: effectieve samenwoning met de referentiepersoon, 2. geen inbreuken plegen op de openbare orde, 3: zich integreren in onze maatschappij, 4: niet afhankelijk zijn van de openbare overheden/ de nodige stappen zetten om niet afhankelijk te zijn van de openbare overheden, en 5: een opleiding volgen/werken. Deze voorwaarden werden aan haar voor de eerste keer via onze instructie dd. 04/05/2020 meegedeeld, en werden telkens jaarlijks opnieuw gestipuleerd door onze dienst in onze instructies.

Op 01/06/2022 vroeg betrokkene de verlenging aan van haar machtiging tot verblijf. Uit nazicht van het Rijksregister bleek echter dat betrokkene niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 01/03/2022. De gemeente verstuurde ons eveneens verslagen van woningcontroles dd. 07/05/2022 en 21/05/2022. De wijkagent bevestigde hierin dat de referentiepersoon is verhuisd. Hij was dan ook niet aan te treffen op de uitgevoerde controles. Wij concludeerden dat er, op basis van de informatie uit het Rijksregister, er al na ongeveer 2 jaar na binnenkomst in België geen samenwoning meer was met de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Onze dienst startte een onderzoek op om de reden hiervan van de ontbrekende samenwoning te achterhalen. Op 18/07/2022 maakte onze dienst een instructie op om betrokkene in te lichten dat onze dienst wegens de ontbrekende samenwoning de verblijfsmachtiging overweegt in te trekken. Immers, betrokkene werd de jaren ervoor ingelicht over de specifieke voorwaarden van haar verblijfsmachtiging, waaronder effectieve samenwoning met de referentiepersoon. In deze instructie stond ook het volgende: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een

beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Deze instructie werd op 26/07/2022 aangetekend verzonden.

Op 12/08/2022 ontvangt onze dienst de volgende documenten als reactie op onze instructie:

- aangetekende zending + de externe communicatie van de gemeente naar betrokkene aangaande onze instructie dd. 18/07/2022;

- documenten inzake het inburgeringstraject van betrokkene (dd. 20/04/2021, 13/01/2022 met de info dat zij het inburgeringstraject heeft afgerond), verschillende certificaten en inschrijvingsattesten van opleidingen Nederlands (dd. 20/04/2021; 24/04/2021);

- loonfiches en loonstroken op naam van betrokkene van de periode mei 2021 en juli 2021 t.e.m. november 2021; en januari, februari, april en mei 2022;

- arbeidsovereenkomst dd. 29/06/2021 op naam van betrokkene inzake tewerkstelling onder art. 60;

- samenwerkingsovereenkomsten tussen het OCMW van Turnhout en betrokkene dd. 16/02/2021 en 24/03/2021;

- overeenkomst van de VDAB dd. 14/04/2021 op naam van betrokkene inzake tijdelijke werkervaring;

- deelnameformulier aan een ESF-project op naam van betrokkene dd. 05/02/2020;

- attest van basisonderwijs dd. 30/06/2022 op naam van S. B. A. (...), nl. de dochter van betrokkene;

-foto van een rapport met resultaten, naam onbekend

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kan onze dienst zich enkel baseren op de gegevens in het administratief dossier. Hoewel wij duidelijk in onze instructie dd. 18/07/2022 aanhaalden waarom betrokkene door de ontbrekende effectieve samenwoning met de referentiepersoon niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfsmachtiging, verschaftte betrokkene ons op geen enkele manier informatie over de reden hiervan. In het verslag van de woonstcontrole dd. 07/05/2022 lezen wij enkel de volgende informatie van de wijkagent: "man blijkt verhuisd, zouden zagezegd problemen zijn. Komt nog zeer regelmatig." Deze verklaring die betrokkene waarschijnlijk aan de wijkagent vertelde wordt door betrokkene niet uitgeklaard. Meer informatie heeft onze dienst niet. Ook na een recente consultatie van de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat er dus geruime tijd en tot op heden geen samenwoning meer is met de referentiepersoon.

Betrokkene legt verschillende stukken voor inzake haar inburgerings- en integratietraject en lessen Nederlands. Hoewel dit positieve elementen zijn in haar dossier, acht onze dienst deze stukken niet van die aard dat de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis hiervan moet worden verlengd. Deze stukken bewijzen niet dat zij op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale -en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Betrokkene legt eveneens enkele stukken voor inzake haar tewerkstelling. Deze loonfiches- en loonstroken, documentatie aangaande de tewerkstelling o.b.v. art.60 en tijdelijke werkervaring, en het deelnameformulier aan een ESF-project bewijzen zijn, gelijkaardig aan de voorgelegde stukken rond integratie, ook positieve elementen. Echter, de tewerkstelling van betrokkene is niet van die aard om betrokkene op basis hiervan verder te machtigen tot verblijf op basis van artikelen 9 en 13 Indien betrokkene een verblijfsmachtiging op basis van haar tewerkstelling wenst te bekomen, dient zij hiervoor de wettelijke procedure te volgen.

Betrokkene legt ook een rapport (zonder naam, wij deduceren dat dit mogelijk om één van haar kinderen kan gaan) en een schoolattest van haar dochter voor. Zij verwijst dus naar de scholing van haar kind(eren). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene en/of haar kinderen school of speciale infrastructuur moeten genieten die niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 Oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavie, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs

worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het feit dat de referentiepersoon over een verblijfsmachtiging beschikt, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Gezien onze dienst de verblijfsmachtigingen voor alle gezinsleden (met uitzonderlijk dat van de referentiepersoon) tegelijkertijd beëindigt, kunnen zij zich samen elders vestigen en blijft zo de gezinsband behouden.

Op basis van de informatie uit het dossier heeft betrokkene 2 gemeenschappelijke kinderen met de referentiepersoon, nl. B. A. S. (...) (°2009) en S. (...) (°2011). Onze beslissing om de verblijfsmachtiging van betrokkene niet meer te verlengen gaat gepaard met een intrekkingbeslissing omtrent de verblijfsmachtigingen van de kinderen. Zij werden immers gemachtigd tot verblijf o.b.v. een D-visum B11, dit ook op basis van gezinshereniging met hun vader/referentiepersoon. Doch dienen ook de kinderen samen te wonen met de referentiepersoon. Er werden geen (laat staan overtuigende) elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Opgelet: onze beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel tussen betrokkene en de kinderen niet moet worden verbroken. Het is dus geen verplichting dat de kinderen hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten en hun scholing zouden moeten stopzetten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord bij onze beslissing om de verblijfsmachtigingen niet meer te verlengen.

Wij beweren niet dat betrokkene en de kinderen absoluut geen band meer kunnen hebben de referentiepersoon. Het is echter op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende aangetoond en onduidelijk hoe de actuele band momenteel is. Gezien het voor onze dienst volstrekt onduidelijk is wat de -mogelijke- band van de kinderen met de referentiepersoon inhoudt, achten wij het geen buitensporige maatregel en dus aannemelijk dat de verblijfsmachtigingen niet meer worden verlengd. Indien betrokkene en/of de kinderen zich tijdelijk naar het buitenland wensten te verplaatsen, is het in afwachting van de ouders om te beslissen bij wie de kinderen het beste zouden kunnen verblijven en kunnen zij via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit cf. onze instructie dd. 18/07/2022 moeten toelichten, wat zij naliet te doen. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zouden zijn, blijkt nergens sprake.

Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan. Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt minder dan vijf jaar. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet drie middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit:

- de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het motiveringsbeginsel;
- de schending van artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van de verlening van het tijdelijk verblijf, om volgende redenen (stuk 1): (...)"

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat verzoekster in het huwelijk trad met de heer A. A. B. (...) te Jawle (Somalië) in 2008 en derhalve thans reeds meer dan 15 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot twee kinderen werden geboren te weten:

- B. A. S. (...)°14.08.2009; (13 jaar)

- B. A. S. (...) °12.04.2011 ; (12 jaar)

Dat bij het nemen van een beslissing tot niet verlenging van het tijdelijk verblijf rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst;

Dat het derhalve vereist is dat de gezinsbelangen worden afgewogen;

Dat verzoekster niet ontkent dat haar relatie met de vader van haar kinderen en tot op heden nog steeds haar echtgenoot, problematisch is verlopen, doch wel de vraag dient te worden gesteld in hoeverre de kinderen van verzoekster, hiervoor de rest van hun leven zouden dienen te worden gestraft en derhalve ieder contact met hun vader zouden verliezen;

Erger nog, de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid legt zelfs de keuze van het verblijf bij één van beide ouders bij de kinderen en stelt zich, hetgeen zeer verwonderlijk is, hierbij de vraag, in welke mate deze keuze het emotioneel welzijn van de kinderen zou kunnen beïnvloeden??

Dat het nochtans duidelijk is dat kinderen beide ouders behoeven, en zij zowel de kans moeten hebben, om beide ouders te kennen en hiermee evenveel tijd te kunnen doorbrengen, hetgeen ook in het kader van Familiezaken door de wetgever wordt vooropgesteld, waarbij immers regel een gedeeld verblijf tussen beide ouders betreft;

Dat nog meer verontrustend, de zinssnede is van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarbij deze zich de vraag stelt welke band de kinderen met de referentiepersoon zouden hebben?? Dat de referentiepersoon de vader van de kinderen betreft! Het hoeft dan ook geen betoog dat er vanzelfsprekend een band tussen hen bestaat, welke zowel de referentiepersoon als de kinderen met elkaar dienen te kunnen onderhouden, zonder dat hierbij een keuze tussen beide ouders dient te worden gemaakt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van de Gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook duidelijk net beseft welke impact deze beslissing op het leven van de kinderen, en hiermee tevens dit van verzoekster heeft, en deze beslissing zelfs traumatische gevolgen zal kennen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook niet kan worden gevolgd in haar redenering dat de kinderen, zich elders kunnen vestigen en zo de gezinsband kunnen behouden;

Dat de referentiepersoon en vader van de kinderen werd erkend als vluchteling, hetgeen dan ook met zich meebrengt dat de kinderen bij terugkeer naar Somalië, de facto hun vader, welke niet naar hen kan afreizen, niet meer zouden zien;

Dat indien verzoekster en de kinderen het land zouden dienen te verlaten, dit onvermijdelijk het wegvallen van hun vertrouwde omgeving betekent, met alle negatieve gevolgen vandien, hetgeen overigens in de bestreden beslissing ook niet wordt ontkend;

Dat verzoekster verder reeds sedert 6 mei 2019 in België verblijft, tezamen met haar echtgenoot en de kinderen;

Dat verzoekster reeds in 2008 in het huwelijksbootje stapte met haar echtgenoot en derhalve reeds 15 jaar met hem gehuwd is; Dat ook thans de echtscheiding niet werd opgestart;

Dat overigens ook uit de bestreden beslissing dat tevens de wijkagent heeft vastgesteld dat de heer A. A. (...) nog regelmatig bij verzoekster en de kinderen verblijft;

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoekster en de kinderen, met behulp van de moderne communicatiemiddelen nog voldoende contact zouden kunnen onderhouden met hun vader, dan ook werkelijk alle verbeelding tart;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot, en haar langdurig verblijf in België;

Dat heropstart van het huwelijk/gezinsleven in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is, noch kan alzo contact met de kinderen worden onderhouden;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het uiteraard niet kan opgaan dat de rest van het gezin zich elders zou vestigen en de kinderen hun vader zouden dienen achter te laten in België zoals door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt gesuggereerd;

Dat dergelijke redenering zeer grof is;

Dat verzoekster verder eveneens sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is;

Dat verzoekster immers vanaf het ogenblik dat zij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoekster daarnaast inburgeringscursus volgde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoekster tevens een grote vriendenkring opbouwde en haar kinderen sedert hun aankomst in België alhier naar school gaan;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoonde sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen in te trekken, nu zij reeds 4 jaar in België verblijft;

Dat het niet verlengen van de verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat indien er niet tot verlenging van het verblijfsrecht van verzoekster zou worden overgegaan dit onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat verzoekster in het huwelijk trad met de heer A. A. B. (...) te Jawle (Somalie) in 2008 en derhalve thans reeds meer dan 15 jaar is gehuwd,

Dat uit het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot twee kinderen werden geboren te weten:

- B. A. S. (...) °14.08.2009; (13 jaar)

- B. A. S. (...) °12.04.2011 ; (12 jaar)

Dat terugkeer van verzoekster en de kinderen naar hun land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden;

Dat ook als dusdanig werd beslist in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 Oktober 2021, gekend onder nummer 261.780, hetgeen stelt als volgt:

“In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen ”

Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM. als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Dat verzoekster zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.E.I.R.M. 21.06.1988, Berrebaht t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat het voor verzoekster en meerbepaald haar hinderen dan ook niet mogelijk is om in hun land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster en de kinderen zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden en de nodige contacten tussen vader en de kinderen kan blijven behouden;

Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van de kinderen van verzoekster een schending van:

- artikel 7.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd...”

- artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil...”

- artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:

“Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven...”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden; ”

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.3. Waar verzoekende partij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Allereerst moet worden gesteld dat uit de uiteenzetting van verzoekende partij niet blijkt dat verwerende partij de artikelen 9, 9bis of 13 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Het feit dat verwerende partij geen gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om, op basis van deze artikelen, verzoekende partij tot een (verder) verblijf in het Rijk te machtigen en verzoekende partij niet akkoord gaat met de hiertoe door verwerende partij verstrekte redengeving laat de Raad immers niet toe te concluderen dat voormelde wetsbepalingen werden geschonden.

2.5. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij duidelijk werd meegedeeld dat de geldigheidsduur van de haar toegekende verblijfsmachtiging slechts zou worden verlengd indien werd voldaan aan de volgende voorwaarden:

1. effectieve samenwoning met de referentiepersoon;
2. geen inbreuken plegen op de openbare orde;
3. zich integreren in de maatschappij;
4. niet afhankelijk zijn van de openbare overheden/de nodige stappen zetten om niet afhankelijk te zijn van de openbare overheden;
5. een opleiding volgen/werken.

Het is niet betwist dat verzoekende partij niet voldoet aan de eerste voorwaarde. Uit het rijksregister blijkt dat verzoekende partij sinds 1 maart 2022 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Ook de woonstcontroles bevestigen dat de referentiepersoon is verhuisd. Na ongeveer twee jaar na de binnenkomst in het Rijk is er aldus geen sprake meer van een samenwoning met de referentiepersoon. Haar betoog dat zij al meer dan vijftien jaar gehuwd is doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

2.6. Verzoekende partij wijst er evenwel op dat geen afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven. Zo stelt zij dat de kinderen door de bestreden beslissing het contact met hun vader (de referentiepersoon) zullen verliezen. Zij wijst tevens op een schending van artikel 8 EVRM.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.8.1. Nazicht van het administratief dossier leert dat, wat betreft de verblijfssituatie van verzoekende partij zelf, de Dienst Vreemdelingenzaken via schrijven van 18 juli 2022 haar op het volgende heeft gewezen:

“U kwam naar België met een B17visum. Eén van de aan u gestelde voorwaarden om de machtiging tot verblijf te verlengen is: effectieve samenwoning met de te vervoegen persoon.

Uit een samenwoningverslag blijkt dat er geen samenwoning meer is met de referentiepersoon in functie van wie u naar België bent gekomen.

Wij overwegen dan ook om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf. Gelieve het volgende aandachtig te lezen:

In het kader van een onderzoek naar uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België;

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de

hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong. Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering: bv: Alle stukken die u nodig acht. Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. (..)"

Ook wat betreft de kinderen werd verzoekende partij via schrijven van 18 juli 2022 van het volgende op de hoogte gesteld:

"Geachte mevrouw,

Uit het rijksregister blijkt echter dat bovenvernoemde kinderen niet meer samenwonen met de referentiepersoon (A.A.B. (..)). De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: ...Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven...4°, tweede streepje: hun kinderen die met hem komen samenleven..

Aangezien bovenvernoemde kinderen niet meer samenleven met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf.

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. (..)"

In reactie op voormelde schrijvens heeft de verzoekende partij op 12 augustus 2022 volgende documenten overgemaakt:

- inburgeringsattest van 20 april 2021;
- certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 van 20 april 2021;
- inschrijving Nederlands als tweede taal van 27 april 2021;
- loonfiches in het kader van artikel 60 OCMW-wet van juni 2021, augustus 2021, september 2021, oktober 2021, november 2021, december 2021, januari 2022, februari 2022, april 2022, mei 2022;
- arbeidsovereenkomst met ingang van 1 augustus 2021 voor bepaalde duur van drie maanden in kader van artikel 60 OCMW-wet tewerkstelling;
- samenwerkingsovereenkomst tussen het OCMW van Turnhout en de vrijwilliger in het kader van werkveldverkenning van 16 februari 2021 en van 24 maart 2021;
- formulier voor deelname aan ESF-project T met oog op het versneld activeren via coaching en begeleiding van 3 februari 2020;
- attest basisonderwijs van 30 juni 2022 inzake het kind S.B.A. waaruit blijkt dat zij de lessen van het vijfde leerjaar regelmatig heeft gevolgd + schoolvorderingen van het kind S.B.A. voor 2021-2022;
- overeenkomst voor tijdelijke werkervaring OCMW van 14 april 2021.

Op 15 maart 2023 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de vreemdelingendienst van de stad Turnhout nog gecontacteerd met de vraag of verzoekende partij nog bijkomende stukken heeft voorgelegd. Diezelfde dag reageert de vreemdelingendienst dat er geen andere stukken meer werden voorgelegd.

2.8.2. Uit het administratief dossier en ook niet betwist door de verzoekende partij blijkt dat zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot. Verzoekende partij heeft geen enkel concreet stuk voorgelegd waaruit blijkt dat zijzelf nog een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot. Het loutere feit nog steeds gehuwd te zijn en er geen echtscheidingsprocedure werd opgestart houdt immers *an sich* geenszins in dat men nog een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt met elkaar. Om van een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen spreken dienen de banden tussen de partners immers voldoende hecht en effectief beleefd te zijn, hetgeen niet aangetoond is. Verzoekende partij slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven tussen haarzelf en haar echtgenoot. Waar zij stelt dat de wijkagent zou vastgesteld hebben dat haar echtgenoot nog zeer regelmatig bij haar en de kinderen verblijft kan zij geenszins gevolgd worden. Immers blijkt uit het verslag van de woonstcontrole van 7 mei 2022 dat de wijkagent noteert: *"Man blijkt verhuisd, zouden zagezegd problemen zijn. Komt nog zeer regelmatig."* Bijgevolg noteert de wijkagent enkel de verklaringen van verzoekende partij die niet

meer dan bloot verklaart dan dat de echtgenoot nog regelmatig zou langskomen en heeft de wijkagent geenszins vastgesteld dat de echtgenoot er nog zeer regelmatig verblijft.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar en haar echtgenoot, waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Een schending van artikel 8 van het EVRM inzake het gezinsleven kan wat haar betreft niet worden aangenomen.

2.8.3. Verzoekende partij voert verder evenwel ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan voor wat de minderjarige kinderen betreft. Ze stelt dat de kinderen door de bestreden beslissing gestraft worden en ieder contact met hun vader zouden verliezen.

2.8.4. Een kind geboren binnen een huwelijk maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De natuurlijke gezinsband wordt niet (automatisch) beëindigd wanneer de ouders uit elkaar gaan of scheiden en het niet kind niet langer samenleeft met één van de ouders. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59)

Aldus kunnen de minderjarige kinderen zich in beginsel beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven met hun vader.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven.

De Raad wijst erop dat ook een andere beslissing dan het opleggen van een verwijderingsmaatregel een schending kan inhouden van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Zo blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het Hof werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic v. Zwitserland*, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M. v. Zwitserland*, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, *Salija/Zwitserland*, § 36).

Het staat vast dat in een beslissing die niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel maar die wel een beëindiging vormt van een verblijf van een vreemdeling, een deugdelijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden. De bestreden beslissing geeft immers zelf blijk van een afweging van artikel 8 van het EVRM.

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67).

Hoewel het belang van het kind primordiaal is, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109).

Bijzondere aandacht wordt besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

2.8.5. *In casu* omvat de bestreden beslissing wel een belangenafweging aangaande het gezinsleven van de minderjarige kinderen met hun vader.

Zo motiveert de bestreden beslissing:

“Op basis van de informatie uit het dossier heeft betrokkene 2 gemeenschappelijke kinderen met de referentiepersoon, nl. B. A. S. (...) (°2009) en S. (...) (°2011). Onze beslissing om de verblijfsmachtiging van betrokkene niet meer te verlengen gaat gepaard met een intrekkingbeslissing omtrent de verblijfsmachtigingen van de kinderen. Zij werden immers gemachtigd tot verblijf o.b.v. een D-visum B11, dit ook op basis van gezinshereniging met hun vader/referentiepersoon. Doch dienen ook de kinderen samen te wonen met de referentiepersoon. Er werden geen (laat staan overtuigende) elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Opgelet: onze beslissing gaat niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinsscel tussen betrokkene en de kinderen niet moet worden verbroken. Het is dus geen verplichting dat de kinderen hun vertrouwde omgeving zouden moeten verlaten en hun scholing zouden moeten stopzetten. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord bij onze beslissing om de verblijfsmachtigingen niet meer te verlengen.

Wij beweren niet dat betrokkene en de kinderen absoluut geen band meer kunnen hebben de referentiepersoon. Het is echter op basis van de voorgelegde stukken onvoldoende aangetoond en onduidelijk hoe de actuele band momenteel is. Gezien het voor onze dienst volstrekt onduidelijk is wat de -mogelijke- band van de kinderen met de referentiepersoon inhoudt, achten wij het geen buitensporige maatregel en dus aannemelijk dat de verblijfsmachtigingen niet meer worden verlengd. Indien betrokkene en/of de kinderen zich tijdelijk naar het buitenland wensten te verplaatsen, is het in afwachting van de ouders om te beslissen bij wie de kinderen het beste zouden kunnen verblijven en kunnen zij via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden.”

2.8.6. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat de echtgenoot/vader niet meer samenwoont met verzoekende partij en de kinderen en dat verzoekende partij slechts verklaarde dat hij nog regelmatig langskomt. Zoals de verwerende partij evenwel vaststelt in de bestreden beslissing: *“Hoewel wij duidelijk in onze instructie dd. 18/07/2022 aanhaalden waarom betrokkene door de ontbrekende effectieve samenwoning met de referentiepersoon niet meer voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfsmachtiging, verschaft betrokkene ons op geen enkele manier informatie over de reden hiervan. In het verslag van de woonstcontrole dd. 07/05/2022 lezen wij enkel de volgende informatie van de wijkagent: “man blijkt verhuisd, zouden zagezegd problemen zijn. Komt nog zeer regelmatig.” Deze verklaring die betrokkene waarschijnlijk aan de wijkagent vertelde wordt door betrokkene niet uitgeklaard. Meer informatie heeft onze dienst niet. Ook na een recente consultatie van de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat er dus geruime tijd en tot op heden geen samenwoning meer is met de referentiepersoon.”* alsook: *“Het is (...) op*

basis van de voorgelegde stukken onvoldoende aangetoond en onduidelijk hoe de actuele band momenteel is.”

Hoewel verzoekende partij er bij schrijven van 18 juli 2022 uitdrukkelijk op gewezen werd dat wat betreft de kinderen zij alle nuttige documenten diende voor te leggen inzake de aard en de hechtheid van de gezinsband die de kinderen in België hebben, heeft zij nagelaten enig concreet stuk voor te leggen waaruit kan blijken dat de vader van de kinderen nog steeds een betrokken ouder is. De Raad wijst er immers op dat opdat er sprake kan zijn van *de facto* gezinsbanden de relatie tussen een ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid moet vertonen. Zulke factoren betreffen onder meer de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind en de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Uit geen enkel concreet stuk kan evenwel blijken wat de gezinsrelatie tussen de vader en de kinderen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog precies inhield. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het gezinsleven tussen de kinderen en hun vader door de bestreden beslissing op disproportionele wijze geraakt wordt, temeer de bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en - indien er toch een afdoende effectief beleefd gezinsleven tussen de vader en de kinderen bestaat - dan kan de verzoekende partij een nieuwe verblijfsaanvraag indienen.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij – ondanks uitdrukkelijke vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken – nagelaten heeft met concrete stukken te duiden op welke wijze aan het gezinsleven tussen de kinderen en hun vader nog invulling wordt gegeven, maakt zij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het emotioneel welzijn van de kinderen raakt op dat vlak.

Ook het betoog dat een terugkeer naar Somalië een disproportionele inmenging zou inhouden in het gezinsleven van de kinderen met hun vader is in het licht van voorgaande vaststellingen niet dienstig.

Nu niet kan betwist worden dat thans enkel blijkt dat verzoekende partij de voornaamste zorgdrager is van de kinderen en de bestreden beslissing geen scheiding inhoudt van de kinderen met verzoekende partij en verzoekende partij voorts ook niet betwist dat – indien zij opteert voor een terugkeer naar Somalië met de kinderen – de kinderen aldaar ook naar school kunnen en er evenmin stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij geen familiaal of sociaal netwerk meer zou hebben in het herkomstland, toont zij ook geenszins op concrete wijze aan welke negatieve gevolgen de kinderen precies zouden ondervinden.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij evenmin gevolgd worden als zouden de door haar opgeworpen artikelen van het IVRK geschonden zijn, nog daargelaten de vraag naar de directe werking van deze artikelen.

2.8.7. Waar verzoekende partij voorts nog wijst op haar langdurig verblijf in België en betoogt dat zij sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is en aldus wijst op haar privéleven, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de stukken die de verzoekende partij dienaangaande heeft bijgebracht en gemotiveerd heeft:

“Betrokkene legt verschillende stukken voor inzake haar inburgerings- en integratietraject en lessen Nederlands. Hoewel dit positieve elementen zijn in haar dossier, acht onze dienst deze stukken niet van die aard dat de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis hiervan moet worden verlengd. Deze stukken bewijzen niet dat zij op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale -en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Betrokkene legt eveneens enkele stukken voor inzake haar tewerkstelling. Deze loonfiches- en loonstroken, documentatie aangaande de tewerkstelling o.b.v. art.60 en tijdelijke werkervaring, en het deelnameformulier aan een ESF-project bewijzen zijn, gelijkaardig aan de voorgelegde stukken rond integratie, ook positieve elementen. Echter, de tewerkstelling van betrokkene is niet van die aard om betrokkene op basis hiervan verder te machtigen tot verblijf op basis van artikelen 9 en 13 Indien betrokkene een verblijfsmachtiging op basis van haar tewerkstelling wenst te bekomen, dient zij hiervoor de wettelijke procedure te volgen.

Betrokkene legt ook een rapport (zonder naam, wij deduceren dat dit mogelijk om één van haar kinderen kan gaan) en een schoolattest van haar dochter voor. Zij verwijst dus naar de scholing van haar kind(eren). Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient

afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene en/of haar kinderen school of speciale infrastructuur moeten genieten die niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 Oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavie, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

(..)

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit cf. onze instructie dd. 18/07/2022 moeten toelichten, wat zij naliet te doen. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Van andere gezinsleden die eveneens in België woonachtig zouden zijn, blijkt nergens sprake.

Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging tot verblijf in de weg zou kunnen staan. Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt minder dan vijf jaar. Een verblijf van minder dan vijf jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt."

Zoals duidelijk blijkt erkent de verwerende partij dat verzoekende partij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren maar wijst zij erop dat het om minimale inspanningen gaat die vaak bij wet zijn verplicht en die niet doen getuigen van een bijzondere integratie in de Belgische samenleving. Ook de stukken aangaande de tewerkstelling zijn positieve elementen doch zijn niet van die aard om haar verder tot verblijf te machtigen. Verder kunnen de kinderen ook in het herkomstland naar school. Gelet op de korte duur van het verblijf in België – iets minder dan vier jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing – kan aangenomen worden dat verzoekende partij nog voeling heeft met haar herkomstland waar zij nog over familiale, culturele of sociale banden beschikt.

Gelet op het feit dat verzoekende partij nog maar sinds mei 2019 in België verblijft maakt zij met de door haar voorgelegde stukken niet aannemelijk dat de bindingen in België zodanig zijn dat zij zich verzetten tegen de weigering om haar verblijf te verlengen. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op een zodanige wijze is geïntegreerd in België dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit het geheel van de motieven inzake de integratie zoals hiervoor besproken, blijkt waarom deze integratie niet volstaat. Het loutere feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat niet om de desbetreffende motieven te ontkrachten.

2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.11. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt, dit nog naast de vaststelling dat artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf van derdelander familieleden van een Unieburger, terwijl dat *in casu* niet aan de orde is nu verzoekende partij geen familielid is van een Unieburger. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER